

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Prosequamur deinde post catalogum Imperatorum, quem propter Henricum texuimus, eius res gestas, ex quo tempore inijt regnū Romanorū: nam successores eius in regno suis locis & tēporibus dignabimur honore suo. Gisbertus dux Lotharingæ, ex genere Carolino, gener erat Henrici regis Romanorum. Hic socerum stimulabat, vt regnum Francia, quod ad degeneres peruenisset, occuparet: Nam Ludouicus Balbus, Caroli Calui filius, cū legitimam prolem non haberet, natos ex meretrice filios, Ludouicum, quem Nihilfacientem agnominauēre pro desidia & ignauia, & Carolum fratrem eius scripsit heredes. Ludouicus autem Nihilfaciens cū moreretur, filium reliquit Carolum cognomento Simplicem (sic enim indito cognomine discreuerant reges equiuocos) quē cū per fastidium sustinerent procures, Gisbertus inter primos sategit, vt socero suo iam regi, regnum quoq; Francia proueniret. Recusabat Henricus regno pellerē legitimum possessorem. Non quieuit Gisbertus. Eudo, quem alij Vdonem vocant, legitimus tutor Caroli pueri, comes Andegauensis, tutelam gerens, regium nomen assumpsit. Rex erat, qui pro suo arbitrio omnia administraret. Huius fratrem Robertum, Celticæ, hoc est Burgundie ducem, adiūt Gisbertus, interpellauitq; vt regium nomen assumeret: nam fratrem eius Vdonem, etsi consecratus rex fuerit, sciebat seruare honorē puero: quod non probauit. Cessit postulanti & vrgenti Robertus: Cum enim esset & Aquitania dux, de fratris regno potiorem partem vbi accepisset, aliquot sibi viciniōres vrbes capit: constitutis in eis pro suo arbitratu pontificibus, à quibus regis appellationem promeruit: iam enim frater

M 3 eius

eius Eudo concessit in fata, proceribus cōmendans Calumpnerum. Ergo Robertus iam factus elatior, magis copijs in regem puerū mouit: Commisso praelio, Robertus cadit. Redeunti victori Carolo Hebertus Viromandicus comes fit obuiam per speciem gratulandi: Orat regē, ad diuertat Peronam. Perfido homini rex simplex credere poterat suspicari dolos, quod Roberti sororem teneret coniugem. Intransem regē mox armati circūstunt: capiunt, in carcerem protrahunt: quæ res multorum Franciam malorum origo fuit. Tum coniurati proceres qui cum Roberto, Giselberto, ceterisque sentiebant, quod regem non haberēt, de cōstituendo rege deliberāt. Ex liberis Richardi Burgundionum ducis superstes fuit Radulphus, Caroli nepos, hunc tametsi Carolus ex Regina Angliæ regis filia prolem sustulisset, in regem assumunt: qui Sueſione regio sumpto diademate de mortuo regnum administrat. Ludouicus autem Caroli Simplicis, victi regis filius, paternorum amicorum ope delatus, enauigato mari, ad Anglos se cum matre commisit. Pater in carcere permansit.

CAPVT VI.

Hoc in rerū statu cum esset, Henrico Ro. regi cōsapetendi cum exercitu Lotharingiā, inuitatus quem diximus, Giselberto, occurrit nuncius Caroli regis cū madatis huiusmodi. Carolus, inquit, quidam rex Francia, nunc victus, quādo illū supremam lamitas oppressit, nihil habet in vita iucūdius quā ad dire incolumitatem, prosperitatē, & felicitatē tuam, qua plurimum spei sibi filioque repositū arbitratur, dābi pignus amoris nō vulgare: Manū ptulit preciosi tui tyris Dionysij, auro gemisque inclusam: quam regum quis, ut secum ubique haberet superioribus annis corpore